

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 52 / IV legislatura / Tercer període

Divendres, 7 de maig de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 28

Quarta i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació àudio-visual de caràcter públic (Reg. 10284) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2428).

Resposta: conseller de Cultura (p. 2429).

Rèplica: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2430).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els regs agraris de Catalunya (Reg. 10312) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Llorens (P) (p. 2430).

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2431).

Rèplica: Sr. Llorens (P) (p. 2433).

Contrarèplica: conseller (p. 2433).

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició de la interpellació corresponent al quart punt de l'ordre del dia (Reg. 10315) (p. 2434).

La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze del matí i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 28.4

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon i dels secretaris primer i segon. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació àudio-visual de caràcter públic

Passem al que era el segon punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre els mitjans de comunicació àudio-visual de caràcter públic, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, som perfectament conscients, en el moment d'iniciar aquesta interpellació, que aquesta té un caràcter singular, en el sentit que en la mesura que la Mesa l'ha admès a tràmit era també perfectament conscient de les característiques i preveia ja, en bona forma, el previsible contingut que tindria aquesta, que òbviament va adreçada al Govern, com han d'anar el conjunt de les interpellacions, però que de fet és la possibilitat de fer en veu alta una reflexió davant dels membres que avui són en aquesta cambra sobre el que considerem uns criteris equivocats, uns criteris, al nostre entendre, que mai no s'haurien hagut de fer servir en el moment d'utilitzar els mitjans de comunicació públics de caràcter àudio-visual.

Per tant, a l'honorable membre del Govern que ens hagi de respondre, li avancem ja que la nostra actitud té poques connexions directes amb el que pugui ser el seu mateix posicionament, i també, de forma ben explícita, del Govern al qual ell representa, i que va adreçada, en tot cas, aquesta reflexió, cap a un altre òrgan, que, per motius reglamentaris obvis, no pot avui respondre aquí.

Allò que els ciutadans esperen o han d'esperar dels mitjans de comunicació públics de caràcter àudio-visual és que siguin fonamentalment uns mitjans objectius, apartidistes i imparcials, i, sobretot, han d'esperar que aquest caràcter d'objectius, imparcials i apartidistes ho siguin d'una manera molt clara en període electoral o pre-electoral.

Si agafem allò que és la Llei de creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en el seu article cinquè, lletra j), se'ns diu que un dels atributs que pot utilitzar aquest Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és el de determinar semestralment el percentatge d'hores de programació destinades als grups polítics i socials *significatius* –diu– i fixar els criteris

de distribució entre aquests grups, en compliment del que estableix l'article vintè de la Constitució.

De fet, el darrer acord del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, acord pres amb els vots favorables dels consellers proposats per Convergència Democràtica de Catalunya –no per Unió, que no en va proposar– i pel Partit dels Socialistes de Catalunya, amb l'abstenció en la primera votació del representant proposat per Esquerra Republicana i amb el vot favorable en la segona votació, són uns acords en els quals, d'una forma molt clara, Esquerra Republicana de Catalunya queda al marge del tractament regular que tindran les altres forces parlamentàries presents en aquesta cambra, i no només les presents en aquesta cambra, sinó també alguna força parlamentària absent d'aquesta cambra, com és el Centre Democràtic i Social, tant en els dos canals de televisió pública –TV3 i Canal 33– com també a Catalunya Ràdio.

Hi ha hagut, al nostre entendre, una marginació clara i evident d'Esquerra Republicana de Catalunya com a tercera força política parlamentària i, el que és més greu, hi ha hagut una clara vulneració de la realitat democràtica del país, que s'expressa en aquest Parlament. Sobretot, el fet és encara més greu si es té en compte que el Consell d'Administració d'aquesta Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ha estat escollit precisament per aquesta cambra.

Si Esquerra Republicana és, segons la voluntat dels electors i electores d'aquest país, la tercera força d'aquesta cambra; si el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió va ser escollit democràticament per aquesta cambra, per què Esquerra Republicana de Catalunya és marginada pel Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió? Algú pot afirmar que aquesta actitud ha estat presa justament perquè Esquerra Republicana no té, en aquests moments, representació parlamentària a Madrid. Aleshores, l'acceptació d'aquest criteri voldria dir que el Consell d'Administració de la Corporació utilitza paràmetres estatals, i no els paràmetres de l'àmbit territorial d'aquell Parlament que l'ha escollit, a l'hora de prendre acords, a l'hora de fixar decisions.

A diferència dels criteris adoptats per aquest Consell d'Administració, altres organismes, com per exemple l'agència EFE, com per exemple el mateix Col·legi de Periodistes de Catalunya o com per exemple un canal privat de televisió –Antena 3 Televisió–, sí que han situat Esquerra Republicana de Catalunya al costat de les altres forces parlamentàries.

En aquests moments, Esquerra Republicana, com saben els il·lustres i les il·lustres senyores i senyors diputats, té representació parlamentària en aquesta cambra per la totalitat de circumscripcions del país –per Tarragona, Barcelona, Lleida i Girona–, com la hi tenen també Convergència i Unió i el Partit dels Socialistes de Catalunya. Segons l'acord, però, del Consell d'Administració de la Corporació Catalana, Esquerra Republicana de Catalunya, present a totes les circumscripcions i present en aquest Parlament, no serà present en aquells canals de ràdio i de televisió públics

que, d'una manera directa, depenen d'aquest Consell d'Administració. Sí que, en canvi, hi seran presents –i no som nosaltres qui ho qüestionem ni ens hi oposem, en absolut– el Partit Popular –extraparlamentari al Parlament de Madrid i al Parlament de Barcelona a la circumscripció de Girona, extraparlamentari al Parlament de Madrid a la circumscripció de Lleida–; sí que hi serà present, també, Iniciativa per Catalunya –extraparlamentari al Parlament de Madrid i al Parlament de Barcelona per Girona i per Lleida i extraparlamentari al Parlament de Madrid per les altres circumscripcions, llevat, òbviament, de la de Barcelona. Hi insistim: nosaltres no ens oposem a la presència d'unes forces polítiques d'arrel i tradició a Catalunya i perfectament representades en aquesta cambra. Esquerra Republicana, parlamentària a la totalitat de les quatre circumscripcions del país, sí que serà absent dels debats que promoguin les ràdios i les televisions públiques.

El Consell d'Administració –ho diem una vegada més– ha utilitzat uns paràmetres estatals i no els paràmetres que hauria d'haver emprat. Però és que, curiosament, és l'única ocasió en què la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió utilitza aquests paràmetres: només en el moment de situar o en la seva voluntat de situar Esquerra Republicana en la marginalitat política.

Si ens fixem en allò que és, d'una forma clara, la presència dels distints partits polítics en els informatius, veiem com en els telenotícies de les dues televisions o en els programes informatius s'utilitzen, en canvi, paràmetres catalans: sempre i en tot moment és Convergència i Unió qui obre sempre les informacions –per tant, paràmetres catalans–, sempre i en tot moment és Convergència i Unió aquell grup parlamentari que compta amb un minutatge més alt de presència i d'aparició en els mitjans de comunicació.

Si mirem, per exemple, aquesta presència en els darrers mesos, podem observar com el mes de desembre, per exemple, els trenta-cinc minuts dedicats a Convergència i Unió en un canal determinat –en aquest cas, el Canal 33–, doncs, contrasten vivament amb els quatre minuts i vint-i-un segons destinats al Partit dels Socialistes de Catalunya. Es tracta de mesures que, al nostre entendre, no tenen res a veure amb la realitat que s'ha volgut, en canvi, aplicar a Esquerra Republicana.

Esquerra és la tercera força del Parlament, i en aquests moments ens trobem que totes les enquestes situen aquesta força amb representació parlamentària a Madrid. Què ha impedit, doncs, que s'hagi marginat la tercera força política del país? A les darreres autonòmiques, el candidat del Centre Democràtic i Social a la presidència de la Generalitat, avui a les files de Convergència Democràtica, va aparèixer als debats de TV3 malgrat ser extraparlamentari en aquesta cambra; es va donar al CDS un tracte que avui es nega a Esquerra Republicana; es va donar i es dona avui encara al CDS un tracte que es nega avui a Esquerra Republicana. Esquerra Republicana creu que l'actitud de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, de negar la paraula als 210.000 votants que li van donar el seu vot a les darreres eleccions,

és un menyspreu per a aquest Parlament, i és per aquest motiu que Esquerra Republicana està absolutament convençuda que aquells que li han negat la paraula a través de procediments sectaris –i que quedi clar, tal com dèiem al començament, que aquesta no és una afirmació que fem directament relacionada al Govern, sinó a qui l'ha de sentir: al Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió–, els catalans, els ciutadans, seran capaços de retornar a Esquerra la paraula que avui injustament li ha estat negada en altres àmbits.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Carod-Rovira, li recordo que vostè formulava una interpellació al Consell Executiu. (*Remor de veus.*) Gràcies. (*Pausa.*)

Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller de Cultura, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor president, senyores i senyors diputats, suposo que vostès són conscients de la perplexitat d'aquest conseller, en venir, estar present en aquesta interpellació d'urgència, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana en aquest Parlament, i que s'hi han dit coses..., i, a més, jo la vaig entendre perfectament, perquè em penso que hi ha poques coses, o unes coses que ens preocupen a tots extraordinàriament, que són les coses que fan referència a la Corporació Catalana, la ràdio i la televisió. Jo em pensava que la preocupació del diputat anava per aspectes que feien referència a aspectes competencials del Govern; aquesta sollicitud, la necessitat de recursos... Jo pensava, per dir-ho en quatre paraules, que aquesta era una interpellació que entrava dins d'aquest aspecte competencial, i quan el senyor diputat ha començat i parlava del «caràcter singular», «reflexió en veu alta», etcètera, ja m'ha semblat que ni la interpellació ni el lloc eren al lloc corresponent. Després ell mateix ha dit que aquesta no és una interpellació que anés adreçada al Govern, perquè, com ell coneix molt bé –i em penso que això, tots plegats, estem disposats a preservar-ho–, la Corporació és un organisme autònom, amb criteris propis, amb un Consell d'Administració en el qual està representada Esquerra Republicana, on són representades les forces polítiques d'aquest Parlament, i, per tant, no rep altres indicacions per a la seva actuació que les que provenen del Parlament i del seu Consell d'Administració.

I el senyor diputat ha aprofitat l'espai de temps per fer unes consideracions que segurament es devien produir o es produiran en aquest Consell d'Administració, i, a més, li vull recordar, per si no ho sap, que hi ha una Comissió de Control Parlamentari de l'Actuació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les Empreses Filials, que em comentava el diputat senyor Codina que té precisament una reunió el proper dijous, i que fins dimarts s'hi és a temps per formular les qüestions corresponents. (*Remor de veus.*)

Penso, senyor president, que no tinc res més a dir que el que acabo d'expressar, i expressar, una vegada més, la nostra sorpresa i la nostra perplexitat, i agrair-los la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Carod-Rovira vol intervenir per rèplica? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Carod-Rovira coneix perfectament l'existència d'una Comissió de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, com estem convençuts —ja que ho ha dit el mateix conseller— que també la coneix el mateix conseller, i, en tot cas, em penso que tots som conscients —i molts ja ho eren a l'avançada— de quin seria el contingut d'aquesta interpellació, i no crec que a ningú l'hagi pogut sorprendre que aquesta interpellació hagi passat justament a avui al matí.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira.

Passem al punt que era el tercer de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre els regs agraris de Catalunya, presentada pel diputat senyor Josep Ignasi Llorens. Té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre els regs agraris de Catalunya

El Sr. LLORENS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació té com a objecte fonamental clarificar, definir —millor diria— el sistema de finançament dels regs de Catalunya. No se'ls escaparà, a cap de vostès ni al senyor conseller, que la situació en el sector agrari és crítica, i això fa que alguns conceptes hagin de ser aclarits. Hi ha gent que pensa que com que hi ha uns excedents de producció importants, doncs que aquest no seria el moment de fer transformacions de secà en regadiu. És tot el contrari: precisament, com que hi ha dificultats en el sector agrari, precisament, com que hi ha un excedent de població agrària —que no és el cas d'aquí Catalunya—, precisament com que hi ha dificultats de rendibilitat de les explotacions agràries, és ara quan més que mai les explotacions han de ser com més productives millor. I no hi ha forma millor de millorar la productivitat de les explotacions agràries que transformar les de secà en regadiu.

Les transformacions de secà en reg, no obstant, en aquests moments han d'estar no solament impulsades, sinó finançades, pràcticament, o al màxim possible, per l'Administració pública. Perquè en la situació d'ara ens trobem que el sector agrari no té capacitat d'endeutament; ja té un deute molt important, un deute moltes vegades induït per l'actuació de l'Administració, poc previsible, que no l'advertia del risc i dels perills que esperaven el sector agrari; per exemple, abans de l'entrada al Mercat Comú es van concedir préstecs i inversions, préstecs per a les inversions, per exemple, per augmentar i millorar les granges de vacum, quan, al cap de poc, s'han reduït les quotes de producció de la llet per exigència de la Comunitat Econòmica Europea.

En definitiva, el sector agrari està endeutat i no té capacitat financera, i menys a les formes de secà, on l'agricultura

encara està més deprimida, i ha de fer front a uns costosíssims nivells de transformació de secà en reg —costosíssims costos econòmics.

Llavors, en aquests moments, a Lleida, que com vostè sap hi ha expectació, perquè allí a Lleida sí que s'aprofitaran aquestes transformacions, a Lleida, que hi ha expectació pels futurs regs de Segarra-Garrigues, o pels que ja van marxant, a «tranques i barranques», com els d'Algerri-Balaguer, el que hi ha és una indefinició total: els nostres regants no saben quant han de pagar i quina ha de ser la seva aportació financera al cost de les obres. I tots estem d'acord que hi ha d'haver una certa participació, però en aquests moments hem de ser conscients que la participació ha de ser el mínim possible, perquè en aquests moments no solament no hi ha capacitat financera, sinó que tampoc hi ha capacitat d'endeutament i tampoc hi ha illusió per invertir en el sector agrari, amb una població que presenta un alt grau d'envelliment.

I ens trobem que la legislació que regula, diguéssim, el règim financer de les transformacions de secà en reg és la Llei 5/1990, de 5 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya. I, per exemple, l'article 25.2 contempla dues alternatives, dues modalitats de contribució econòmica dels beneficiaris al cost de les obres. I jo pregunto: en aquests moments, quina és l'aplicable? Una diu que l'aportació econòmica dels beneficiaris s'ha de fer mentre es fan les obres, i l'altra diu que començarà al final, quan estiguin en funcionament i en servei les obres. Bé, qui ho determina? Ho determina la Junta d'Aigües. Bé, aquí ens trobem amb una indefinició, perquè no és el mateix començar a pagar mentre l'obra no està en funcionament i els regants no es poden beneficiar dels efectes d'aquesta obra, que començar a pagar quan ja l'obra està en servei. Però, és clar, en la legislació aquí es deixa una porta oberta per aplicar la que més convingui en cada moment. I qui ho determina? Ho determina —quina de les dues modalitats— la Junta d'Aigües, que és on té majoria l'Administració.

Ens trobem amb una altra indefinició. Segons l'article 28, en els casos de millora i conservació dels regs existents i en els casos de la nova implantació de regs, en els primers casos, el 40% del cost de les obres és reintegrable pels beneficiaris, i en el segon cas, el de la nova implantació dels regs, el 30% és reintegrable pels beneficiaris. Però després el mateix article 26 diu que es poden modificar els percentatges citats a criteri de la Comissió de Govern de la Junta d'Aigües, on mana l'Administració. Llavors, és clar, els pagesos poden pensar en començar l'obra: «I a mi em tocarà pagar el 30%, si és un nou reg, o el 40%, si és la millora i la conservació d'un reg existent», però ens podem trobar que a criteri de l'Administració poden canviar el percentatge. Naturalment, a part d'arbitrarietat, no hi cap una més gran indefinició.

Després, quan es parla, en l'article 28, sobre els terminis d'amortització, es diu que es determinaran en funció de les anualitats d'aplicació de la tarifa que siguin acordats. Per qui? Per la Junta d'Aigües. Quantes anualitats? Aquí no

s'especifica, com a la Llei d'aigües estatal, un mínim de cinquanta anys. Jo ara dic: què passa, que els pagesos catalans estaran pitjor tractats que els d'Aragó, a l'hora de reintegrar en terminis d'amortització? És a dir, la Llei hauria de dir, com a mínim, que el cost reintegrable per la part dels pagesos ha de ser un mínim de cinquanta anys.

Sobre els interessos aplicables, diu que serà incrementable l'aportació dels beneficiaris al cost de les obres amb els costos financers de les operacions creditícies que l'Administració hagi d'efectuar. Escoltin, aquí ja no hi ha forma de fer cap tipus de càlcul. Però quin tipus d'interès? Bé, el tipus d'interès és el que s'està aplicant, el de la Llei d'aigües, el 4%.

I aquests seran els punts que nosaltres concretarem en una moció que procurarem que sigui menys llarga que les anteriors, perquè no hi hagi possibilitats que ens puguem equivocar ningú, i que sigui molt concreta, i on esperem també el suport unànim de tots els grups de la cambra, començant pel que representa vostè, que és el decisiu.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

En una paraula, senyor conseller, aquí l'esperit, l'esperit d'aquesta... Bé, li volia fer també una altra reflexió, una reflexió que és important. Per exemple, el rec de Segarra-Garrigues: al rec de Segarra-Garrigues, tots els regants que hi vulguin regar s'hi poden afegir, però els que no, no. És a dir, no hi entra. Llavors, què passa? M'agradaria que vostè es posés a la pell d'un pagès de cinquanta-cinc o seixanta anys, que té un fill que li ha estudiat medicina i que es queda a Barcelona. Aquell senyor en aquests moments haurà de fer front a la part reintegrable d'una conducció principal i d'unes conduccions secundàries, fins que l'aigua arribi a la capçalera de la seva explotació, que representarà el 30 o el 40% d'un cost d'unes obres que no se sap, i un percentatge que es pot modificar a criteri de l'Administració. Jo ara li puc dir que això, potser, pot representar mig milió de pessetes per hectàrea, i li ho dic amb la mateixa alegria que vostè em podria dir que no és veritat. És que no ho sabem. Però és que, a més, vostès ho poden incrementar amb els costos financers de les obres. La indefinició encara és més gran, i les alegries que ens podríem permetre l'un i l'altre, encara més. I resulta que encara falten els costos de transformació de secà en reg de la finca pròpiament dita, perquè quan l'aigua arribi a la capçalera de l'explotació, llavors, per aprofitar-la per a reg, o s'ha d'anivellar la finca, o s'ha de fer un reg per aspersió, o s'ha de fer un reg per goteig, com molt bé vostè sap, senyor conseller. I jo no és que hagi dit, com vostè algunes vegades diu, que no vull que els pagesos no hi participin: tothom ha de participar del cost d'unes obres de què han de gaudir personalment, però del que es tracta és que la gent ha de saber amb quina quota ha de participar i si aquesta quota es pot assimilar. Perquè jo, pagès de les Garrigues, em diuen que haig de pagar 600.000 pessetes per una hectàrea, no tinc un hereu..., i dic: «Bé, doncs, no.» I aquest cas serà molt sovint.

I llavors, què passa? A la resta de regants –eh?– no se'ls augmentarà la quota, la part dels que no hi reguen. I pot

arribar un moment que sigui absolutament inassumible per a la Generalitat el cost total de les obres. Per tant, hem d'aclarir i definir el règim financer de totes les transformacions de secà en reg per tal, primer, que vostès tinguin la possibilitat de saber si és viable o no, l'obra; i segon, que els pagesos –que els pagesos– tinguin també la possibilitat de saber quina aportació se'ls demana per a aquest cost de les obres. I això és de sentit comú i no podem seguir amagant-nos en aquesta qüestió. I alerta!, vostè sap que jo sóc un acèrrim defensor de les transformacions de secà en regadiu en una província com la nostra, que és Lleida, en la qual tota l'economia gira pràcticament en exclusiva al voltant del sector agrari; i fer rendible el sector agrari i apostar per la supervivència del sector agrari.

Senyor conseller, aprofito l'ocasió per dir-li que hi ha algunes declaracions perilloses: quan vostè diu que els petits empresaris agraris o els petits agricultors han de desaparèixer, vostè està contribuint a la desmoralització del sector agrari. Els que creiem que hi ha un futur per al sector agrari, i més a Lleida, individual o col·lectiu –siguin petits o grans, es poden agrupar–, pensem que en aquests moments vostè ha de fer dos esforços: primer, aclarir el règim financer, que no està aclarit –ara, això no és responsabilitat seva, però sí com a representant del Consell Executiu–, i segon, modificar les indefinicions que contempla la Llei d'aigües vigent, en el sentit que sigui el més positiu i el més favorable per als pagesos, perquè allò es va fer en un moment en què el pagès tenia una capacitat financera que ara no té.

Gràcies, senyor president, i gràcies, senyor conseller, i senyores i senyors diputats per la seva atenció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Senyor president, senyors diputats, començant per la seva afirmació final, el conseller mai ha dit que han de desaparèixer els petits agricultors. Sé que aquesta notícia va sortir en un diari de Lleida arran d'una visita meua a una fira, que és Autotràc, on vaig dir que havien de desaparèixer les petites parcel·les defensant la concentració parcel·laria, que estic ben segur que vostè també defensa. Lamentablement, el periodista no tenia coneixement de la terminologia agrària –prefereixo suposar que va ser així. Va sortir una notícia dient que jo havia dit això, vaig demanar la rectificació al diari, no sé si la van portar a terme o no, però vostè comprendrà que, igual que vostè, jo estic interessat que la població agrària continuï i es mantingui en el seu territori, perquè, a més, tots sabem que aquest és un eix fonamental de mantenir el territori de Catalunya, doncs, en perfectes condicions.

Anant a la seva intervenció, jo estic totalment d'acord amb vostè, i aquí sí que celebro que compartim la filosofia, que a més és una filosofia que hem d'explicar, perquè la gent no entén que en un moment que hi ha excedents d'alguns productes es facin nous regs, i llavors, la gent diu: «Escolti, si nosaltres tenim excedents de blat, d'ordi, etcètera, i

vostè rega, augmentarà la producció.» Però això, que sí que és una teoria certa, també és més cert –i aquí, doncs, crec que és on coincidim– que el reg possibilita una diversificació de conreus que fa que la gent pugui fer productes dels que precisament no som excedentaris. I amb aquesta voluntat és amb la que tenim endegat –jo m'atreiria a dir– un programa de reg molt ambiciós.

Jo passaré una lleugera relació de les obres que en aquest moment estem portant a terme. Aquestes obres signifiquen –evidentment, la part més important és la Segarra-Garrigues–, signifiquen en els propers cinc anys més de 100.000 hectàrees noves amb reg, que vol dir que a Catalunya, en aquest moment, devem tenir al voltant del 30% –no hi arribem ben bé– de la superfície de cultiu útil amb reg; el 70 se-cà i el 30% amb reg; amb aquesta aportació superarem de llarg el 40%. Vol dir que serà una canvi important.

En aquest moment estem en l'execució de l'embassament de Sant Martí de Tous, que són 450 hectàrees; la xarxa de reg de Cànoves-Carredeu, que aquesta ja està pràcticament finalitzada, amb 500 hectàrees; tenim el rec de Pinell de Brai, que s'inicia, que són 700 hectàrees; tenim la conca del riu Montsant, que s'està executant, amb 1.450 hectàrees; tenim la zona regable del riu Muga, 3.500 hectàrees a l'esquerra i 1.500 a la dreta; tenim a la Cerdanya quasi 2.500 hectàrees; a la zona del riu Ter, 1.500 hectàrees; a Lleida, entre els recs de Gimènells, Sucs, Pla de la Font, Montagut, etcètera, són vora 2.500 hectàrees més; tenim el rec de suport a les Garrigues, que en subhastarem la primera fase abans de l'estiu, que seran 2.100 hectàrees, però previstes fins a 9.000 hectàrees; tenim Alcanar, l'Algerri i Balaguer, que seran, doncs, més de 8.000 hectàrees...

I aquí li vull fer una consideració. Diu: «a tranques i a barranques». No, no, escolti: anem avançats en els períodes pressupostats de l'obra; de «tranques i barranques», res. Jo crec que se'ns pot felicitar. Estem molt més avançats del que estava previst. Vull dir, si no n'avancem més en aquest moment és pels temes de concentració parcel·laria, que, com vostè sap, requereixen un cert temps, però diria que és un rec que s'està portant amb tota normalitat. I evidentment, tenim el Segarra-Garrigues, que ara no cal parlar-ne –tots coneixen, doncs, com està–, a part de tot un seguit de millores, de petits recs, com pot ser Torre de l'Espanyol, etcètera, Guiamets, etcètera, i després embassaments.

Jo tinc la impressió, quan es parla del reg, que hi ha una filosofia o una manera de dir fàcil i, si molt m'«apura», electoralista, que espero que vostè no sigui qui en fa. Jo he estat repassant –quan he estat repassant, en veure la pregunta i veure, doncs, per on anaven els temes–, he estat repassant, doncs, molt la Llei de l'Estat, i quan vostè diu: «És que un agricultor de l'Aragó té millor tracte que el d'aquí», sincerament, jo he fet els meus números i, si ens atensem a la Llei estatal, en aquest moment és molt més favorable la nostra. Després, com suposo que hi haurà repregunta, doncs, si convé, ja ho aclarirem.

En aquest moment aquí, a Catalunya, tots els regs –tots els regs–, si són nous, l'Administració en paga el 70% i

l'administrat el 30%. I sempre és així. Quan la Llei diu que es podrà modificar, entenc que la Llei ho manifesta de cara a ser més favorable, no a ser més negatiu. En tot cas, sí que li dic que en aquest moment tots els regs –tots–, els nous, s'estan fent 70-30, i que tots els implicats –tots– saben exactament la quantitat pesseta a pesseta que han de pagar, i que tots comencen a pagar en el moment que els arriba l'aigua a la parcel·la, no abans. Sí que és cert –sí que és cert– que abans de fer l'obra s'exigeix un compromís hipotecari, sense cap cost per part de l'agricultor. Sí que, evidentment, doncs, volem un compromís perquè podria molt bé ser, doncs, que féssim el reg i que després la gent no volgués acollir-s'hi.

Vostè em posa un exemple que es pot donar. Em diu: «Home, i què passa amb el pagès, doncs, de la Segarra, que té cinquanta hectàrees, que ara li regaran i que el fill no continuarà?» Bé, aquest és un problema; és un problema greu i no és un problema greu a casa nostra. Jo, recentment, vaig estar a Baden-Württemberg i em vaig quedar sorprès: només el 35% de les explotacions són a temps total, i d'aquest 35, el 50% no tenen garantida la continuació; i de les explotacions, les altres, 65% a temps parcial, d'aquestes, el 80% no tenen garantia. Vull dir, és un problema comú; és un problema que es dona a casa nostra i que esperem, doncs, que millorant la conjuntura agrària ens en sortirem.

Ara bé, el que sí que és cert és que aquesta finca d'aquesta persona ha d'entrar dintre un procés de concentració parcel·laria. Jo no entenc en aquest moment construir un nou reg sense que nosaltres normalitzem les superfícies de l'explotació. Vostè sap que aquest és un dels grans dèficits de l'agricultura catalana, per a mi el més important. Tots els pagesos de Catalunya tenim dotze, quinze parcel·les distribuïdes moltes vegades en dos, tres municipis diferents.

En posaré un exemple. L'altre dia, que estava a Alguair, em comentava l'alcalde que la mitjana de propietat a la zona d'horta era una hectàrea i mitja per pagès, però distribuïda en cinc parcel·les. D'això, avui dia, no es pot obtenir cap mena de rendibilitat, i entre tots –i evidentment l'Administració– hem de fer un esforç. Pel mateix, jo també ho dic en aquesta cambra, i sé que són unes paraules dures: nosaltres no tirarem endavant els regs si tots els pagesos no estan d'acord a fer concentració parcel·laria, perquè entenem que és un pas primordial, és el pas primer. Si volem rendibilitzar les nostres explotacions hem de fer que les parcel·les tinguin una superfície important. Per exemple, en l'Algerri-Balaguer, doncs, és un tema que està sortint molt bé perquè la parcel·la mitjana, la parcel·la està quedant sobre quatre hectàrees, que vol dir que ja és una superfície de conreu on es poden planificar cultius i on es pot obtenir una rendibilitat en funció de la superfície.

Per tant, aquesta persona que vostè diu: «no sabrà l'import»; no, l'import sí que el sabrà. Sí que el sabrà, perquè en el moment que aquesta persona signa la hipoteca per tirar endavant el reg, se li comunica exactament els pressupostos que ha de pagar. En aquest moment el cost –el cost no a tot arreu és igual–, el cost mitjà són 300.000 pessetes. Amb ai-

xò no li vull dir que el que hagi dit vostè sigui exagerat. No ho és. En alguns casos es podria donar, però en aquest moment estem en un cost mitjà de 300.000 pessetes.

I el que sí que és cert, senyor Llorens, i vostè m'ho ha de reconèixer, que aquest argument que «com que el fill no em continua i jo no sé si continuaré...», que és cert, però també m'ha de reconèixer que un hectàrea de reg no val el que una hectàrea de secà, perquè les hectàrees de secà de la zona de la Segarra, en aquest moment, escassament a 200.000 o 300.000 pessetes, doncs, es venen. Fa uns anys anaven una mica més altes de preu, però en aquest moment, doncs, la terra ha baixat molt –cosa que jo considero positiva–, però és cert que el reg incrementa notablement el valor d'aquesta finca. Pel mateix, trobem lògic que l'agricultor pagui el 30% d'aquest import; ho trobem més que raonable, perquè el cert és que el valor de la finca no s'incrementa el 30%: en tots els casos, jo m'atreiria a dir que s'incrementa el 100%. Pel mateix, crec que és una política, en aquest sentit, encertada.

En la millora de regs –en la millora de regs–, és el 60-40. Evidentment, la millora de regs..., doncs, ja són uns regs existents, ja són uns regs que estan donant una rendibilitat, les condicions no són tan favorables, però evidentment són més assumibles pel pagès, perquè els costos són inferiors.

De totes maneres, en aquests moments nosaltres estem negociant amb diferents entitats bancàries trobar una solució pràctica per, en aquest moment, tirar endavant els regs sense que els pagesos hagin de desemborsar ni una pesseta –el que vulgui, evidentment, perquè hi haurà persona que preferirà capitalitzar els seus diners no pagant interessos, i a uns altres no els pot interessar. Jo sí que li haig de dir –no li ho puc dir en concret en aquest moment, tot i que ja hi ha un inici d'acord important en aquest sentit– que trobaríem una solució que seria a deu anys, amb un crèdit relativament tou, formalitzat amb les entitats bancàries amb garantia hipotecària. En aquest moment, doncs, aquestes són les... daixò.

Bé, en tot cas, posteriorment, si vostè té a bé fer-me altres preguntes o necessita altres aclariments, ja m'estendria més.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Llorens.

El Sr. LLORENS: Sí, gràcies, senyor president i senyor conseller. Plenament d'acord: aquí trobarà el suport del nostre Grup que s'ha de fer un procés previ de concentració parcel·laria abans de fer una transformació de secà en reg, per tal de racionalitzar al màxim els recursos. Jo això li ho he sentit dir sempre i sempre hi he estat d'acord, perquè sembla que en aquests moments és més necessari que mai, i la dispersió de les parcel·les aquí, a Catalunya, és preocupant, però jo, quan vaig començar a fer d'enginyer agrònom, doncs, vaig començar fent concentració parcel·laria a Galícia, i allò era impressionant; era impressionant la dispersió, i crec que és una de les tasques prèvies més importants.

Miri, senyor conseller, jo no m'ho prenc massa seriósament quan vostè diu que «jo penso que vostè no fa electoralisme». Miri, jo, electoralisme, si per electoralisme s'entén portar els temes importants aquí a la cambra, en faig sempre; sempre, des que he començat aquí, al Parlament de Catalunya, i al de Madrid. Vull dir que això, aquestes acusacions mútues que ens fem és com si jo li digués que vostè, perquè va tant a Lleida, fa electoralisme. Ben fet, ben fet. És una conseqüència, jo crec, de la dedicació a una activitat que, en aquest cas, pot anar en benefici dels pagesos, tant per la seva dedicació com per la dedicació de tots els diputats aquí a la cambra. Per tant, no li ho prenc seriósament, perquè això sempre ho diem, i sobretot en campanyes electorals, sempre ens acusem del mateix, però no em molesta en absolut.

Miri, senyor conseller, de les anualitats és del que no hem parlat. Jo no he dit que no estiguin ben considerats els pagesos catalans, i d'acord amb els percentatges de subvenció que reben –60-40, en el cas de conservació i millora, i 70-30, en el cas dels nous regadius–, doncs, tenen uns percentatges millors que els que contempla la legislació estatal d'aigües. El que dic és que allà està tot molt més definit i que, com que aquí no ho està, podria arribar el cas que el pagès català estigués pitjor tractat. Perquè vostè em diu: «No, no, és que si ho canviem ho canviarem a millor.» Estupend, doncs llavors modifiqui la Llei simplement i digui, almenys, amb una paraula que afegeixi: «el percentatge reintegrable dels pagesos serà, com a màxim...». I ja ens deixa a tots tranquil·litzats. Perquè, si vostè em manté la indefinició perquè ho pugui abaixar, estarem tots encantats, però és que la indefinició pot anar o a empitjorar les coses o a millorar-les.

Tipus d'interès; parlem-ne. Parlem-ne perquè, els tipus d'interès, a part que canvien contínuament, hi ha un tipus d'interès perquè puguin arribar aquestes obres..., perquè puguin participar els beneficiaris en el cost de les obres, el tipus d'interès ha de ser un tipus d'interès molt païble, vostè ho sap: no hi ha un duro en el sector agrari; aquesta és la realitat.

I nosaltres estem tan convençuts, vostè com jo, que una de les sortides és millorar la productivitat, concepte amb el qual els dos coincidim... Bé, el que hem de fer, doncs, és empènyer des de l'Administració per modificar les possibilitats que contempla la legislació actual per tal d'aconseguir els majors beneficis, per als pagesos, possibles. I aquesta qüestió és la que quedarà concretada en una moció, on jo espero que ens posem tan d'acord com sembla que estem ara amb aquesta interpellació.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Sí, senyor president. Senyors diputats, no, jo, quan li deia el tema que esperava que no fes electoralisme..., ja li he dit ara que no l'ha fet, perquè hi ha una cosa

que és fàcil i que algun company seu de partit –no vostè– m'ha dit, de dir: «és que els regs han de ser gratuïts». És clar, quan jo he fet aquesta..., he dit «espero», no l'he acusat; que quedi clar.

Evidentment, seria molt difícil per a mi, com a conseller, assumir aquesta teoria; que aquesta teoria tenia una base, que eren les zones *de interès nacional*, on es diu que els regs poden ser subvencionats al 100%, però, és clar, és que aquests regs –no, sí, ho diu, i tinc la Llei aquí al davant–, el rec només era el canal principal, amb el qual aleshores el pagès havia de pagar el 60% dels regs secundaris dels camins de no sé què, amb la qual cosa, fent números, la Llei catalana es demostra que és francament més beneficiosa que no pas l'estatal. Vull dir, una vegada assentada i veient la seriositat de la seva intervenció, doncs, ho celebro, que quedi així expressat, no?

Quant al tema, miri, nosaltres, hi ha dues maneres que plantejem al pagès de pagar la part que li pertoca: una és a través del pagament immediat o pactat a través d'un préstec, o una altra, que és a través d'un afegit en el pagament de la quota de l'aigua. Evidentment, doncs, procurarem que els interessos siguin al més favorables possibles, però és una activitat econòmica i, com a tal, tampoc pot tenir un tracte molt diferenciat d'altres coses. Vostè ha vist, en aquest moment, l'esforç que hem fet en el tema de la fruita dolça de Lleida; serveixi com a exemple.

Jo, quant al que diu de modificar la Llei, jo, sincerament, no crec que s'hagi de modificar la Llei. La Llei, crec que,

amb el bon criteri del legislador en el seu moment, quan va posar el tema que es podrà modificar, ho va fer en el sentit favorable, no en el sentit desfavorable, cosa que no es sol donar pràcticament mai en la legislació. Quan es diu que els percentatges seran aquest i aquest, quan es manifesta que en casos excepcionals es podrà modificar, la tendència natural d'interpretació em sembla que és sempre que els casos excepcionals són a favor, com podria ser, per posar un exemple –i no és que m'hi comprometi formalment, però és un tema que es pot estudiar–, doncs, el tema de suport del rec de les Garrigues. Doncs, bé, és un rec excepcional, és un cas excepcional; podem estudiar la possibilitat d'una fórmula més favorable per als pagesos.

Aquest és l'esperit, aquesta és la voluntat i aquest és el compromís del conseller.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller.

Modificació de l'ordre del dia

El darrer punt és la interpellació que formula el Grup Parlamentari Socialista, que ha demanat a aquesta cambra la seva posposició, si la cambra no hi té inconvenient. (*Pausa.*) No havent-hi, per tant, inconvenient, aquesta interpellació quedarà posposada per a properes sessions.

S'aixeca la sessió.

(*Són tres quarts d'onze del matí i quatre minuts.*)

